

РЕШЕНИЕ

№ 8582

гр. София, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 05.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11631** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 10а, ал. 4 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Ф. Ш. М. Ш. (F. S. M. S.), [дата на раждане], гражданин на Сирийската арабска република, чрез процесуалния си представител адв. Б. Б., срещу отказ от 21.10.2025г. на завеждащ Консулската служба в Посолството на Република Б. в А., Х. кралство Й., постановен по заявление от 27.04.2025г. за издаване на визи за дългосрочно пребиваване тип „D“. В жалбата се твърди незаконосъобразност на отказа за издаване на виза, поради нарушение на изискването за форма, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и неговата цел. Изложени са подробни аргументи, че отказът не съдържа конкретни факти и доказателства, които да обосновават причина за издаването му. Пзовава се на трайната практика на ВАС, включително Тълкувателно решение № 4/2004 г. на ОСС на ВАС - липсата на фактически мотиви, която препяства съдебния контрол и представлява самостоятелно отменително основание. Твърди се нарушение на правото на ЕС - чл. 3, § 2 от Директива 2004/38/ЕО, а именно, че държавите са длъжни да извършват индивидуална оценка на всеки случай, да мотивират всеки отказ с оглед на конкретните лични обстоятелства. На трето място е изложено, че в процесния случай е налице нарушение на правото на събиране на семейство по смисъла на ЗУБ, както и са налице съществени нарушения на правата на човека, съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС. Направено е искане оспореният отказ да бъде отменен, а преписката изпратена на административния орган за ново произнасяне.
В съдебно заседание жалбоподателя Ф. Ш. М. Ш. се представлява от адв. Б. с приложено пълномощно по делото. Моли съда да отмени отказа на административния орган. Твърди, че в

Република Б. живеят дъщерята, зетят и внучетата на г-н Ш., като имат жилище и доходи за предварителна издръжка; по преписката няма никакви доказателства, че жалбоподателят ще ходи в Германия, както и данни, че възнамерява да нарушава законовите разпоредби по пребиваване в страната.

Ответникът – завеждащ Консулската служба в Посолството на Република Б. в [населено място], редовно призован, не се явява, не се представлява.

Софийска градска прокуратура редовна уведомена, не изпраща представител и не взема становище по основателността на жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 28.03.2024г. с Решение № 5000 на заместник-председател на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС) на дъщерята на жалбоподателя – Д. Ш. Ф. с ЛНЧ [ЕГН] и на децата ѝ М. А. М. Н. с ЛНЧ [ЕГН], Д. А. М. Н. с ЛНЧ [ЕГН] и С. А. М. Н. с ЛНЧ [ЕГН], граждани на Сирийската арабска република, е предоставен хуманитарен статут.

На 22.01.2025 г. с Решение № 822 на председателя на ДАБ при МС, на основание чл. 34, ал.1 и ал. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) е разрешено на Д. Ш. Ф. да се събере на територията на Република Б. със своя баща Ф. Ш. Ш. М. и със своята майка Д. Х. Мохи Е..

На 27.04.2025 г. Ф. Ш. М. Ш. е подал в посолството на Република Б. в А. заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ за себе си, като заявено основание е „събиране на семейството“, с дъщеря, пребиваваща законно в Република Б..

На 21.10.2025г. е постановен оспореният отказ за издаване на виза тип „D“, обективиран в стандартен формуляр. Като „допълнителни забележки“ са отбелязани основания по чл. 10, ал.1, т.9, т.17, т.22 и т.24 от ЗЧРБ, като е посочено, че представената информация относно обстановката за целта и условията на планирания престой не е достоверна. При съгласувателната процедура е била придобита информация (вкл. от други държави членки), въз основа на която може да се направи извод, че целта на влизането на апликанта е използване на страната като транзитен пункт за миграция към държави от З. Европа, както и че „събиращият семейството“ не пребивава реално в Република Б. и не е в състояние да осигури достатъчно финансови средства за издръжка, за да не се прибягва до системата за социално подпомагане.

В хода на делото, от Държавна агенция „Национална сигурност“ е изискано становището по съгласувателната процедура. С писмо рег. № М-12621 от 19.12.2025г. ДАНС уведомява съда, че по заявлението на Ф. Ш. с № А. 25001317V е изразено отрицателно становище. Представено е писмо с рег.№ М-10403/13.10.2025г., в което е отразено, че 18 броя апликанти, сред които и жалбоподателят, декларират в заявленията си, че притежават хуманитарен статут, предоставен с решение на ДАБ, прилагат удостоверения за раждане и/или удостоверение за брак, извлечение от семеен регистър, но липсва задължителният реквизит за кандидатстване за виза - свидетелство за съдимост; представена е обобщена информация за тенденции за злоупотреби с български визи „D“ от сирийски граждани с цел вторична миграция към други държави-членки на ЕС. Също така е посочено, че при проверки е установено, че събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република Б. реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, нямат задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчно средства за издръжка.

При така установеното от фактическа и от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК. Разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ допуска съдебно оспорване, когато се твърди засягане на основни права и свободи по ЕКПЧ. В случая жалбоподателят

изрично навежда доводи за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧОС, тъй като отказът да се издаде виза за събиране на семейството, в отсъствие на конкретни основания и при наличие на доказано семейно отношение, представлява държавна намеса в личния и семеен живот.

Жалбата е подадена от надлежни страни и в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Отказът за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, във връзка с чл. 34, ал. 3 и ал. 5 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – завеждащ Консулската служба при Посолството на Република Б. в А., оправомощен съгласно приложените по делото заповеди - Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 1 от 26.01.2025 г. на посланика на Република Б. в А..

Нормата на чл. 34 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) изисква при отказ да се състави формуляр по образец, в който да бъдат отразени мотивите за отказа, чрез посочване на основанията и фактическите съображения, като не се вписват данни, засягащи интересите на националната сигурност. В процесният случай отказът е обективизиран в писмена форма върху стандартен формуляр по Приложение № 7 към НУРИВОВР.

С оглед представените доказателства по делото настоящият състав приема, че административният орган не е обосновал извода си за наличие на обстоятелства по чл. 10, ал.1, т. 9, т. 17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ, посочени в обжалваният административен акт като правни основания за постановяването му.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа фактически и правни основания, представляващи конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза.. Цитираните разпоредби на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ предвиждат да се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато:

(1) с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност; (9) няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане; (17) не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит; (22) има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава; (24) са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване;

Като фактически обстоятелства, съответни на горепосоченото правно обосноваване, са посочени общи твърдения за: недостовърност на информацията относно целта и условията на престоя, данни за транзитна миграция, за липса на реално пребиваване и достатъчни средства от страна на събирация семейството. За съда тези формулировки, макар и да съдържат известна фактология, не са конкретизирани спрямо жалбоподателя, като не е посочено коя точно информация, от кои документи или изявления са счетени за недостовърни, въз основа на кои факти се обосновава липса на средства и какви проверки и от кого и кога са били извършени, за да могат да подкрепят извод, че събирация семейството реално не пребивава в страната и не е в състояние да осигури достатъчно финансови средства за издръжка. Не са посочени конкретни данни, индивидуализиращи жалбоподателя като лице с транзитно намерение.

Посочването на бланкетни основания, без ясно индивидуализиране на релевантните факти,

препятства ефективната защита и съдебния контрол и е несъвместимо с изискването за мотивираност на административните актове. Когато се отказва благоприятен административен акт, за адресата следва да е ясно посочена конкретната причина за това, като същата да е съотносима към неговата фактическа хипотеза и към представените по преписката документи. В противен случай се засяга правото на защита, тъй като лицето не може да разбере какво точно се приема за недоказано или съмнително и срещу кои факти следва да организира възраженията и доказателствата си. Съображения, свързани с националната сигурност, които биха засегнали тези интереси, в отказа не следва да се вписват, но това не освобождава органа от задължението да изложи достатъчна фактическа основа, която да позволява да се провери дали е налице индивидуална преценка и дали приложението на посочените основания е относимо към конкретните заявители, а не изведено по принцип.

По аргумент от Тълкувателно решение № 16 от 1975 г. на ВС мотивите на отказите могат да се разглеждат и във връзка с документите от административната преписка, включително със становището/информацията на ДАНС, доколкото то е послужило при формиране на волята на органа. Дори да се приеме, че мотивите следва да се считат допълнени с изложеното в писмо с рег. № М-10403 от 13.10.2025 г., то и в този случай отказа остава немотивирани. От съдържанието на приложеното писмо на ДАНС се установява, че в него са изложени обобщени данни за тенденции и типови схеми на злоупотреби с визи „D“ от сирийски граждани – вторична миграция към други държави членки, както и общи съображения относно липса на свидетелство за съдимост и предположения за недостатъчни средства. Тази информация е с твърде общ характер и не съдържа факти, които да индивидуализират Ф. Ш. М. Ш.. Не са посочени конкретни поведенчески индикатори, конкретни връзки, маршрути или други обстоятелства, които да позволят извод, че именно заради това той попада в хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. В този смисъл не може да се обоснове отказ на общи основания, приложими „по принцип“ към определена група граждани, нито да замести задължението на административния орган за индивидуална оценка. При това положение съдът приема, че липсва относим фактически материал, който да може да се приеме като мотивираща основа на оспорения отказ.

С оглед на гореизложеното съдът приема, отказът е незаконосъобразен, тъй като са недоказани материалноправните предпоставки на посочените основания по чл. 10, ал.1 от ЗЧРБ, като производството е проведено при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл. 35 от АПК.

За пълнота и конкретика по всяко от посочените правни основания:

-за основанието по чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ се твърди, че „събирацията семейството“ не пребивава реално в Република Б. и не е в състояние да осигури средства за издръжка, като за съда това основание не е установено. Административният орган не е конкретизирал въз основа на какви проверки е направен изводът за „нереално пребиваване“. По делото са приложени писмени доказателства – копие на нотариално заверен договор за наем от 19.11.2025 г. между наемодатели И. О. Г. и П. О. Г. и наемател М. Н. Ф. А. с предмет на договора - апартамент за временно и възмездно ползване № 42 находящ се в [населено място],[жк], [улица]блок № 65. В чл. 1.3. от същият договор е посочено, че наемателят ще живее, със своето семейство: Д. Ф. Ш. – съпруга на наемателя и дъщеря на Ф. Ш. М. Ш., С. М. Н. А., Д. М. Н. А., М. М. Н. А. и Д. М. Н. А. – дъщери и син на наемателя, Д. Хали – тъща и Ф. Ш. М. Ш. - зет на наемателя. Приложени са и два броя Удостоверения с изх. № 85 и № 86 от 17.12.2025 г. издадени от 135 СУ „Ян А. К.“ [населено място] в уверение, че Д. М. Н. А. и М. М. Н. А. са ученици в същото училище в дневна форма на обучение, пет дни в седмицата за учебната 2025/2026 г. Съдът кредитира представените доказателства, от които се установява, че дъщерята на жалбоподателят и съпругът ѝ, заедно с

децата си, се намира и пребивават на територията на Република Б., поради което фактическото твърдение в отказите за „нереално пребиваване“ се опровергава от събраните доказателства. Също така е приложено и копие на трудов договор № 0007 от 11.04.2023г. с работодател „Леопард ММ преводи“ ООД и работник/служител М. Н. Ф. А., което сочи на трудова ангажираност на член на събирация семейството. Приложено е и извлечение – обобщение на баланс от „REVOLUT“ с номер а IBAN [банкова сметка] – S. F. DONIA с баланс към 21.01.2026 г. откриване-закриване – 9 500.00 евро, което е индикация за доходите и възможностите за издръжка.

-за основанието по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, също не е налице фактическа обосновааност. Целта на пребиваването е заявена като събиране на семейството. По делото е приложено Решение № 822 от 22.01.2025 г. на председателя на ДАБ при МС по чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, с който изрично е разрешено събиране на Д. Ш. Ф. да се събере със своя баща – жалбоподателя и майка си Д. Е. на територията на Република Б., т.е. целта на пребиваване е подкрепена с административен акт. При наличието на такова решение, отказ по т. 17 би бил допустим само при наличие на конкретни факти, които поставят под съмнение действителността на семейните връзки или правото на семейно събиране. Такива факти от административния орган не са посочени и не се установяват от доказателствата по делото.

- за основанието по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ е възпроизведено общо твърдение, че е придобита информация (вкл. от други държави-членки), въз основа на която може да се направи разумен извод, че целта е транзитна миграция към държави от 3. Европа. Настоящата съдебна инстанция приема, че борбата с вторичната миграция е цел на държавата, но това не означава, че органът може да постанови отказ въз основа на общи тенденции, без индивидуализирана връзка с конкретният заявител. Приложението на т. 22 изисква конкретни данни, които да обосноват, че именно тези лица имат намерение да използват Б. като транзит, като в случая и представената информация от ДАНС не съдържа такива конкретни данни. По същество тя описва типови схеми и тенденции, но не индивидуализира жалбоподателят. С оглед на изложеното основанието по т. 22 е недоказано.

- за основанието по чл. 10, ал. 1, т. 24 от ЗЧРБ по делото липсват данни за „основателни съмнения“ относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване; от административния орган не е посочено кои документи пораждаят съмнение и на какво основание. Няма данни по преписката, от които да се установява да са изисквани допълнителни документи или разяснения от заявителя, нито да са извършени проверки за установяване на твърдените съмнения.

В допълнение, съдът дължи произнасяне по въведеното оплакване за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, тъй като именно то обуславя допустимостта на съдебния контрол по чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ. По делото е установено наличие на реална семейна връзка между жалбоподателя и дъщеря му пребиваваща законно в Република Б. с предоставен хуманитарен статут, заедно със съпругът си и децата им, както и наличие на постановено решение на председателя на ДАБ при МС за семейно събиране. Оспореният отказ води до продължително разделяне на семейството, поради което липсва анализ, който да отговори на въпроса защо при наличието на разрешение за семейно събиране и при отсъствие на индивидуализирани данни за

риск, е необходимо именно най-тежкото средство – отказ на визи, който пречатства реализирането на семейното единство. Намесата в правото по чл. 8 ЕКПЧ е допустима само ако е предвидена в закона, преследва легитимна цел и е необходима в демократичното общество, т.е. отговаря на наложителна обществена потребност и е пропорционална. Дори да се приеме, че визовият контрол и превенцията на злоупотребни представляват легитимна цел, това не освобождава административния орган от задължението да установи конкретни факти за необходимостта от намесата спрямо този заявител. В процесния случай, при липса на индивидуализирани данни за риск и при недоказаност на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ не е установено наличието на необходимост по смисъла на § 2, чл. 8 от ЕКПЧ, която да оправдае продължаващото разделяне на семейството.

По изложените съображения, оспореният отказ за издаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен, а преписката да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото заявление с № А. 25001317V от 27.04.2025 г. на Ф. Ш. М. Ш. с искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република Б. тип „D“, при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 10 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ отказ от 21.10.2025 г. на завеждащ Консулската служба в Посолството на Република Б. в А., Х. кралство Й., постановен по заявление от 27.04.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – тип „D“ на Ф. Ш. М. Ш. (F. S. M. S.), [дата на раждане] в Х., гражданин на Сирийската арабска република.

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ Консулската служба в посолството на Република Б. в А., Х. кралство Й. за ново произнасяне по заявление от 27.04.2025 г. на Ф. Ш. М. Ш. (F. S. M. S.), [дата на раждане] в Х., гражданин на Сирийската арабска република.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.